

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 660/05
16.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Невенке Важић и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези члана 22. Основног кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сомбору К.90/04 од 16.02.2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА, дана 16.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Сомбору К.90/04 од 16.02.2005. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, делимично је стављена ван снаге и то у погледу одлуке о казни правноснажна пресуда Окружног суда у Сомбору К.81/01 од 22.11.2001. године, која је преиначена пресудом Врховног суда Србије Кж-I-721/02 од 29.10.2002. године у односу на оптуженог АА, тако што се АА, уместо на казну затвора у трајању од две године, због извршења кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. КЗ РС, уз примену одредбе члана 5. став 2., члана 33. 38. и 41. ОКЗ, осуђује на казну затвора у трајању од једне године, због извршења кривичног дела из члана 166. став 2. КЗ РС, у коју казну му се сходно одредби члана 50. ОКЗ, има урачунати и време проведено у притвору почев од 07.12.2004. године, па до 16.02.2005. године. У преосталом делу пресуда Окружног суда у Сомбору К.81/01 од 22.11.2001. године, остаје на снази.

Обавезан је оптужени АА, да на име паушала плати суду износ од 2.000,00 динара, у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те на име трошкова кривичног поступка износ од 5.200,00 динара, у истом року. Оштећена ББ се ради остваривања имовинско-правног захтева, у смислу члана 206. став 2. ЗКП, упућује на парницу.

Против те пресуде, жалбу је изјавио:

-бранилац оптуженог АА, због одлуке о казни, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду преиначи, у делу одлуке о казни и исту ублажи по висини. У својој жалби бранилац је захтевао да он и оптужени буду обавештени о седници већа, у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.798/05 од 21.04.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, адв. АБ, а у присуству оптуженог АА, на којој је размотрио све списе предмета, па је по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску и објашњења датих на седници већа, нашао:

Жалба браниоца оптуженог је неоснована.

Побијана пресуда, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Приликом одмеравања врсте и висине казне, првостепени суд је ценио све околности које у смислу члана 41. ОКЗ, утичу да казна буде већа или мања и то од олакшавајућих околности је ценио искрено признање извршења кривичног дела, младост оптуженог, да је показао искрено кајање, за извршење кривичног дела, те обећање да ће штету оштећеној надокнадити, као и да неће више вршити кривична дела, док је од отежавајућих околности на страни оптуженог нашао да је као малолетник проглашаван одговорним управо за кривична дела против имовине, као и да је у току кривични поступак пред Окружним судом у Новом Саду, за кривично дело разбојништва.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно утврдио и оценио све околности релевантне за одређивање кривичних санкција оптуженом, те одмерена казна од једне године затвора, уз урачунавање временаведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривичне одговорности оптуженог као извршиоца и представља одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ.

Стога су жалбени наводи браниоца оптуженог, оцењени неоснованим, имајући у виду да се наведеном жалбом не указује на околности које нису биле цењене од стране првостепеног суда, а које би оправдале његов предлог.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ан